

Ето какъ прѣкарахъ вечерята си у докторъ Шумковъ.

Слушателитѣ се спогледахъ, разочаровани.

— Че какво особено има тука? каква работа има Молиеръ въ твоето приключение? Най-обикновенното и банално посѣщение, каквито ставатъ хиляди въ София! извика Петровъ.

— Чакай, Петровъ! забѣлѣжи му единъ.

Нѣколко души вече кискахъ... Вѣроятно, разбрахъ, що слѣдва.

Воеровъ ги погледна ухилень и продължи:

— Развѣзката завчера стана. Завчера се видѣхъ въ Славянска Бѣседа съ Дукова, и му расправихъ какъ приятно съмъ прѣминалъ у докторъ Шумкова. Току що приказвахме, приближи се до насъ единъ високъ, чернокъ, слабъ господинъ, подаде си ржката Дукову, па като си я подаде и мене. прѣдстави се и се назова: *Докторъ Шумковъ!* разбирате? *Иванъ Шумковъ* — докторъ по филологията! — Той искава радостъ за познанството си съ менъ, покани ни на чай — когато обичаме да идемъ съ Дукова — и го смъръ, че го излъгалъ и не одържалъ обѣщанието си да му иде съ менъ оная вечеръ.

Азъ и Дуковъ се погледахме втрѣщени. Види се, той ме зе за голѣмъ лъжецъ или умопобърканъ; а азъ се зехъ за най-нещастния дуракъ на свѣтътъ

Въ единъ мигъ ми стана ясно сичко, що ми се видѣ странно и тъмно у Шумкова, юриста, който съвсѣмъ не е очеквалъ гости тогава.

Прѣди да дамъ врѣме на Дукова да пошушне, побързахъ да го извлѣчъ на вѣвъ, и, нѣ дали нѣкога такъвъ омерически смѣхъ е гърмѣлъ изъ стълбитѣ на Славянска Бесѣда...

Дигна се общо кикотене съ приплитане глумливи забѣлѣжки, което привлѣче вниманието на околнитѣ маси, както и на публиката, що се расхождаше.